

Clara Queraltó

13 febrer 2018

El Pla del Penedès, 1988. És filòloga especialitzada en teoria de la literatura. Es dedica a l'ensenyament de la llengua i la literatura catalana a joves. *El que pensen els altres*, guardonat amb el Premi Mercè Rodoreda 2017, és el seu debut literari, i a *Paper de vidre* us n'avancem un conte per gentilesa de l'editorial Proa.

Tarda de dijous

Tenen una tarda a la setmana per estar junts. La del dijous. I tampoc és la tarda sencera, es troben a quarts de quatre i a les vuit ella torna cap a casa. Costa que arribi, la tarda del dijous. La setmana es fa lenta i pesada i sembla que la tarda del dijous no acabi d'arribar mai.

El divendres es lleven trasbalsats i és com si el cos encara recordés el plaer del dia abans, riuen de seguida i senten els braços i les cames una mica adolorits de la tensió i del gust. El dijous a la nit sempre els costa adormir-se perquè repassen les imatges i les paraules, llavors que tot és encara tan recent i que senten el gust de l'altre a la boca i l'olor als dits i a les clavícules. A casa no han explicat res, ni l'un ni l'altre, perquè no senten que els pertoqui donar explicacions. Ja ho faran, potser més endavant, si decideixen formalitzar-ho. I ara, dir-los que es veuen els dijous a la tarda i que fan l'amor suscitaria preguntes que no tenen ganes de respondre i confusions que no volen haver d'aclarir.

La Margarida viu amb la seva filla divorciada i amb els seus dos nets. Té feina a preparar-los berenars i a portar-los de l'escola a l'escola de música i als entrenaments de bàsquet quan ja és fosc i negre. El Pere viu sol en un pis lluminós i de mobles clàssics. El seu fill solter el ve a veure dos cops a la setmana i la filla, quan no viatja, hi va algun dia a sopar i li fa menjars exòtics que es pensa que li agradaran. No ho tenen fàcil per veure's, però viuen a dues parades de metro i els dijous a la tarda no tenen compromisos. La Margarida diu que fa cursos d'escriptura o de literatura i la seva filla ja sap que aquella tarda és només per a ella. Fa més de deu anys que es coneixen, amb el Pere, i que coincideixen sovint al mercat del barri. Ara en fa dos que han fet l'amor gairebé cada setmana.

Per anar a casa el Pere la Margarida es pinta els llavis i els ulls, que són d'un color molt clar i encara molt bonics. Té una pell que es veu que havia estat finíssima i porta els cabells curts, grisos i una mica enrossits. El Pere sempre porta camisa. És alt i prim, calb i morè de pell, amb unes mans grosses i unes ungles ben cuidades. Quan ella arriba, al primer moment, mai no saben gaire què dir-se. Tots dos pensen que no cal que sempre acabin al llit, que parlar i passejar també els fa feliços.

La Margarida no havia tingut mai un orgasme amb el seu marit. Els havia tingut sempre sola i, primer, plens de culpa. Ara, amb el Pere, mai no en té només un. Li ha fet conèixer com li agrada que

la toqui i com vol que li respiri la pell de l'esquena. El Pere encara ara no sap si gaudeix més amb el seu plaer o amb el que veu tenir a la Margarida. Ell sap retenir-li una mica l'orgasme, just abans que el tingui, i això fa que el plaer sigui intens i esgotador. A la Margarida no li fa vergonya, com sí que n'hi havia fet durant anys, posar-se a sobre d'ell i fregar-se, tancar els ulls concentrada i tremolar una mica fins que sent que es buida de gust, un gust que sap fer que sigui llarg i lent, que sent fort com no havia sentit mai. Gemega i es mira el Pere, que li agafa el cos per seguir-li el ritme dels moviments i li acostava la boca a la seva per sentir tan a prop com pot el so i el gust dels segons que dura el delit. Quan acaben, encara amb la llum de la tarda, s'acaricien i es fan petons i es diuen que voldrien tenir-se sempre així.

Hi ha la llum de la tarda i els seus cossos, la pell i les taques que hi ha fet sortir el sol, les cames primes del Pere, el pèl blanquinós, les estries i les venes de la Margarida, els pits buits. Hi ha el plaer lent i la llum de la tarda, la pell del coll i la panxa i la cicatriu esborrada de la cesària. Hi ha els dos cossos molt abraçats i molt junts l'estona que encara queda de tarda.

I després, al vespre, els costa dormir. Els nets de la Margarida estan més esverats que cap altre dia i no hi ha manera que es vulguin ficar al llit. El Pere gairebé no sopa i si hi va la filla el plat exòtic és més dolent que de costum. Divendres encara senten l'esgotament del plaer i qualsevol cosa els fa riure. Però la setmana passa lenta. Es fa llarga i pesada i sembla que la tarda del dijous no acabi d'arribar mai.

Avançament per gentilesa de l'editorial Proa

Categoria : L'avançat
Etiquetes : Clara Queraltó

Anuncis

Crea un lloc web gratuït o un blog a [Wordpress.com](https://www.wordpress.com).